

Og idet hun tog Flugten, drev han hende foran sig som et Stykke jaget Vildt.

»Ih, min Gud! Det er jo Knuds Søster!« udbød en Gang min Broder, da han tilfældigvis rejste sig op og saa ud over mit Hoved.

De forsvandt efter nogle Aars Forløb, disse Børn. Rolf blev sendt til Kadetakademiet i Kristiania; Knud kom paa Salikath's Fabrik, og Søsteren, Maja, blev i Tidens Løb Stuepige hos Fabrikant Salikath's.

Saa var det i Midten af Tredserne, — jeg var lige kommen hjem efter et toaarigt Fravær i Udlandet.

Jeg husker, den første Morgen jeg kom ned til The, gik jeg efter gammel Vane hen til Vinduet og saa over til det alderstegne Raadhus med den spidse, røde Gavl, Svalereden, Grønningen med Dueslaget og Lønnetræet udenfor. De smalle Buevinduer funkledede som Guld i Morgensolen.

Pigerne løb til Bageren efter Brød med deres Kurve paa Armen. Der var en stadig og lystig Ringen rundt om en fra Dørklokkerne i de forskellige Bagerboutikker. Duerne kurrede, og Røgen fra de mange Skorstene skyndte sig med at stige til Vejrs.

Da kom en rank, ung Officer med Kappen over den ene Skulder slentrende forbi ved Siden af en nydelig Tjenestepige med en koket Morgenkappe paa det lyst krusede Haar og et hvidt Smækforklæde.

Hun skulde ogsaa til Bageren og trippede muntert afsted paa de smaa, højhælede Sko.

Officeren trak i sine Knebelsbarter, bøjede sig ned til hende, og det varme Blod skød hende op i Kinderne.

Der var noget ved dette mørke Haar og Gangen — dette med Staal-fjedrene, — der pludselig slog mig som en Erindring.

»Det er Rolf Salikath!« udbød jeg.

»Ja, hvem ellers?« sagde min Broder, som sad og læste sin Morgenavis. »Han ligner s'gu sig selv, hvor han gaar og staar.«

»Og Pigen!«

»Stuepigen«, tilføjede Rudolf lakonisk.

»Hvilken Stuepige?«

»For Pokker, hvad kommer det *dig* ved? Knuds Søster!«

»Knud Vibe's! — Men i al Verden hvad vil han saa —!«

»Gud, hvor du er dum!« sagde Rudolf og trak paa Skuldrene.

Jeg fulgte dem med Øjnene. Henne paa Hjørnet, netop det selvsamme Hjørne, hvor Rolf Salikath hver Morgen havde staaet og fløjtet ad Knud, stod en Fabrikarbejder med noget Værktøj i Hænderne.

»Er det Knud?« raabte jeg uvilkaarligt.

Rudolf saa over Randen af sin Avis.

»Ja, — hvad saa?«

»Hvad saa! — Han staar jo og venter!«

»Herregud! Hvad kommer det *dig* ved? Han skal paa Arbejde,« sagde Rudolf ligegyldigt og tog igen fat paa sin Avis.

Det var ikke til at tage Fejl af. Der stod han og ventede — mager og bleg, med et lyst Mundskæg og glatkæmmet Haar.

Der var noget resigneret-taalmodigt i hele hans Stilling, som tydede paa en trofast, men passiv Natur.

Da Løjtnanten og den unge Maja naaede Hjørnet, tog Knud raskt sin Hue af, — det skete ærbødigt, næsten ydmygt, — medens Salikath ligegyldig-nedladende førte Haanden op til »Kepien«, skødesløst gjorde Højre om og vendte tilbage den samme Vej, han var kommen.

Rollerne vare ombyttede. Han var bleven for fin til at have Arbejderen til Kammerat, men han var ikke bleven for fin til at have hans Søster, »Tøsen«, til Elskerinde.

Dette varede hele Sommeren, lige saa ufravigelig som Morgenen kom.

Og hver Morgen stod han der paa Hjørnet saa paalidelig som en Skildvagt, passede paa sin Søsters Ære og fulgte hende videre.

Jeg saa aldrig Salikath række ham Haanden.

Saa saa vi i længere Tid hverken Knud eller Maja, heller ikke Løjtnanten, det vil sige paa den Tid tidlig om Morgenen; thi at han endnu var i Byen og spillede 1ste Violin i dens Selskabsliv, vidste jeg.

»Hvor er dog Maja bleven af?« slap mig ud af Munden en Morgen, som jeg vendte mig om fra Vinduet.

Vor Husjomfru lod Strikketøjet falde ned i Skødet.

»Aa, den Stakkel! Jaget bort fra Tjenesten naturligtvis.«

»Hvorfor dog?«

»Hvorfor?«

Den gamle Dame fik pludselig travlt. Hun rejste sig hurtigt op og ledte efter sin Stok.

»Kære, — de siger, hun skal have et Barn.«

»Med *den* Mand!«

»Hvem?!«

»Rolf Salikath!«

»Ja — hvem anden? Aa den Herre, den Herre! Gud dømmer nok, — han dømmer! Vær vis paa det!«

Hun fik endelig fat paa sin Stok og haltede hurtigt ud.

Naa! Saa det var Enden paa hele Redeligheden.